

TẬP 18

HỒI 184

Vô Tự Ngọc Bích

Tiếng chuông lại một lần nữa ngân nga vang vọng trên đỉnh Tu Di Sơn, báo hiệu một ngày mới bắt đầu.

Mặt trời ban mai, vẽ lên một vầng sáng nho nhỏ ở phía đằng đông, rắc những tia nắng đầu tiên xuống nhân gian. Trên con đường núi buổi sớm, đã có khá nhiều bách tính đang men theo con đường tiến về phía ngôi chùa hùng vĩ ấy, bọn họ đa phần đều mang theo hương hoa, vẽ mặt đầy thành kính.

Trong đó có một số người con mang theo con trẻ cùng đi lễ bái. Bon trẻ đứng là hiếu động, đi trên đường núi chẳng hề cảm thấy mệt nhọc, trái lại khá nhiều thiếu niên còn chạy lên chạy xuống tung bừng, có vẻ rất lấy làm thích thú.

Sương sớm vẫn chưa tan hết, vẫn còn quấn quanh bên ngoài Thiên Âm Tự, trong không khí cảm thấy có hơi chút ẩm ướt. Những tăng nhân thức dậy sớm đã làm xong việc tụng kinh buổi sáng bắt buộc cho một ngày, lúc này đều đang quét dọn sân chùa, nhẹ nhàng quét những chiếc lá rụng đêm qua sang một bên.

Toàn bộ Thiên Âm Tự lúc này dường như có vẻ thanh bình và trang nghiêm, chìm trong những cơn gió núi mơn man, mang theo trong nó mùi thơm thoang thoảng của lá cây.

Tiếng chuông ngân nga ấy, dẫn đường cho đám người ở dưới núi, cũng âm vang khắp trong chùa, đánh thức những người con đang say ngủ.

Hắn từ từ thức giấc.

Đã lâu rồi, chưa có được một giấc ngủ thoải mái như vậy, yên lặng tĩnh giấc, trong giấc ngủ hắn cũng thấy yên bình vô cùng, ngay cả mộng mị cũng không có, chỉ là ngủ say, yên lặng ngủ say.

Điều này quả thật khiến con người cảm thấy hạnh phúc.

Hắn lặng lẽ lắng nghe hồi chuông ngân nga, dường như nơi âm thanh ấy vang vọng không phải là không gian rộng lớn bên ngoài căn phòng, mà là trong tim hắn.

Thậm chí hắn còn có một thứ cảm giác rằng, tiếng chuông ấy, vốn vang lên dành cho một mình hắn.

Cho đến khi tiếng chuông nhỏ dần, hắn cuối cùng mới từ từ đứng dậy, mở cửa phòng đi ra bên ngoài, ngửa đầu, vươn vai, hít thật sâu.

Mùi không khí ẩm ướt trên núi vừa chui vào ngực hắn, trên khuôn mặt hắn từ từ hiện lên vẻ hài lòng ít thấy, chỉ muốn đứng mãi như vậy, nhưng lúc này một âm thanh từ cửa đình viện truyền tới.

"Trương thí chủ đã dậy rồi sao?"

Quỷ Lệ quay đầu nhìn, chỉ thấy Pháp Tướng nét mặt tươi cười, đứng ngay ở cổng cách đó không xa nhìn hắn, liền gật đầu nói: "Sớm quá!"

Pháp Tướng nhìn hắn dò xét hai lượt, rồi mỉm cười nói: "Thí chủ đã trải qua mấy bữa tĩnh dưỡng, thương thế trên thân thể phần lớn đều đã lành lặn, nhưng người ta nói rằng bệnh nặng vừa khỏi, thí chủ vẫn phải chú ý bản thân một chút. Tu Di Sơn địa thế rất cao, sớm tối không như địa giới trần tục, hàn khí rất nặng, thí chủ bản thân nên giữ gìn."

Quỷ Lệ gật đầu đáp: "Đa tạ đã quan tâm, ta đã ghi nhớ rồi. À này, không biết hôm nay phương trượng Phổ Hoằng thượng nhân có rảnh không. Ta hy vọng có thể gặp đại sư, quấy quả một chút."

Pháp Tướng cười nói: "Thực là tốt quá, ta đang phụng mệnh sư phụ, đặc biệt đến đây mời Trương thí chủ sau khi ăn xong bữa sáng thì sang gặp gỡ."

Quỷ Lệ ngạc nhiên giây lát, hỏi: "Tại sao? Phương trượng đại sư tìm ta có chuyện gì à?"

Pháp Tướng đáp: "Chuyện này tiểu tăng không biết, có lẽ cũng chỉ muốn hỏi thăm xem thương thế của thí chủ thế nào rồi!"

Quỷ Lệ trầm ngâm giây lát, nói: "Nếu vậy, một lát nữa ta có thể qua bái kiến phương trượng đại sư."

Pháp Tướng chấp tay nói: "Thí chủ không cần phải vội, lúc này phương trượng đặc biệt chỉ thị, không được thúc giục thí chủ. Ân sư lão nhân gia vẫn ở trong thiền thất Tiểu Thiên Âm Tự trên đỉnh núi, lát nữa nếu thí chủ có thời gian thì cứ tự đi trước cũng được."

Pháp Tướng cười nhạt một tiếng rồi nói: "Trong Thiên Âm Tự, chỉ cần thí chủ muốn, mọi chỗ thí chủ đều có thể tiến vào, chẳng có gì phải cố kị cả."

Quý Lệ trong lòng rung động, nhìn về phía Pháp Tướng. Pháp Tướng nói câu này ra ẩn chứa một thâm ý to lớn, tựa như đã xem hấn như là người của Thiên Âm Tự, có lẽ, trong lòng mấy tăng nhân Thiên Âm Tự này, hấn người đã từng bái lạy Phổ Trí, chung quy cũng đã coi là một người của Thiên Âm Tự chẳng?

Pháp Tướng quay mình bước đi, Quý Lệ nhìn theo bóng dáng của hấn, im lặng giây lát, rồi lập tức quay trở về gian thiện phòng của bản thân.

Lúc đến đỉnh núi, Quý Lệ vẫn không tránh được khẽ khẽ rung mình, đối với hấn mà nói, nơi này đúng là nơi khiến cho hàng trăm thứ cảm xúc của hấn đan xen vào nhau.

Dưới ánh nắng mặt trời, Tiểu Thiên Âm Tự đơn sơ không lòe loẹt tọa lạc ngay phía trước mặt, tường thấp lè tè, khoảng sân nho nhỏ, lẽ nào còn có dấu vết của cái đêm kinh tâm động phách ấy?

Quay đầu, nhìn xuống, xa xa từ bên trong Thiên Âm Tự lại loáng thoáng truyền đến tiếng người, hương khói nghi ngút, đúng là một quang cảnh náo nhiệt. Lẽ nào, đám người sống yên bình ấy, trái lại lại hạnh phúc vui vẻ hơn?

Hấn lặng lẽ quay mình lại, bước rất nhanh về phía Tiểu Thiên Âm Tự, nơi này bao trùm bởi sự yên lặng đặc biệt, trong cả khoảng sân to lớn như vậy, dường như chỉ có mỗi tiếng bước chân của hấn vang vọng.

Khi đi đến trước cửa gian thiện thất ấy, Quý Lệ dừng bước, vô tình đưa mắt nhìn ra phía đằng sau cái sân đó, ở đó có một lối đi nhỏ bị chắn bởi bức tường, nhưng vẫn có thể nhìn thấy tận đến phía đằng sau, chỉ là lúc này, nơi tiểu viện phía sau cùng ấy, trống huyệt trống hoắc.

Hệt như, người ta trần trụi đến đó, rồi lại bỏ trống nơi đó mà đi.

Hấn gõ vào cánh cửa thiên thất, lập tức, từ bên trong vọng ra thanh âm hòa nhã của Phổ Hoằng thượng nhân: "Trương thí chủ, xin mời mau vào!"

Quý Lệ lãnh đạm đáp lời, đẩy cửa phòng tiến vào. Bên trong phòng lúc này, chỉ có một mình Phổ Hoằng thượng nhân đang ngồi trên thiên sàng, mắt lộ vẻ tươi cười nhìn Quý Lệ đang tiến vào.

Quý Lệ gật đầu nói với Phổ Hoằng thượng nhân: "Đại sư, ta nghe Pháp Tướng sư huynh nói, ngài có chuyện muốn tìm ta?"

Phổ Hoằng thượng nhân đáp: "Đúng vậy, nhưng nghe nói tiểu thí chủ cũng có chuyện muốn thương nghị với ta?"

Quý Lệ trầm ngâm giây lát, gật đầu nói: "Đúng, kỳ thật cũng không có chuyện gì to tát, chủ yếu là tại hạ ở đây cũng đã nhiều ngày, hiện nay thương thế cũng đã khỏi nhiều, thực không dám tiếp tục quấy quả."

Phổ Hoằng thượng nhân mỉm cười nói: "Tiểu thí chủ lẽ nào nói vậy."

Quý Lệ lắc lắc đầu, nói: "Hôm đó dưới Thanh Vân Sơn, đại sư đã cứu mạng ta, sau đó tại nơi này đại sư lại giúp ta khai thông gút thắt trong lòng, thật lấy làm cảm kích vô cùng. Nhưng tại hạ chung quy là người trong ma giáo, ở lâu nơi này, phần nào sẽ làm ảnh hưởng đến thanh danh của quý tự."

Phổ Hoằng đạo nhân nghiêm sắc mặt nói: "Tiểu thí chủ, có một câu, lão nạp không biết có nên nói ra hay không?"

Quý Lệ đáp: "Xin đại sư cứ nói."

Phổ Hoằng thượng nhân gật gật đầu, nói: "Nếu đã vậy, thứ cho lão nạp nói thẳng. Xem tướng khí sắc mặt tiểu thí chủ, tuyệt đối không phải là một kẻ cùng hung cực ác, thân chìm trong ma đạo, chẳng qua chỉ là số mệnh tạo ra như vậy, không phải là do tiểu thí chủ. Hơn nữa tiểu thí chủ và Phổ Trí sư đệ có một đoạn túc duyên như vậy, thì cũng là có duyên với phật. Chỉ cần tiểu thí chủ nguyện ý quay đầu là bờ, Thiên Âm Tự đương nhiên sẽ hết sức bảo vệ, không nói là Thanh Vân Môn, mà cả chính đạo thiên hạ cùng nhau kéo đến, tề tự cũng không hề sợ hãi. Phật nói, cứu người một lần là công đức vô thượng, tiểu thí chủ là người có duyên, sao không thể vứt bỏ vướng bận trần thế, để đạt đến cái thanh tịnh tự tại, há chẳng tốt lắm sao?"

Nói xong, ông ta mặt đầy tự tin, nhìn Quý Lệ.

Bản thân Quý Lệ không nghĩ rằng Phổ Hoằng thượng nhân có thể nói ra những lời đó, nhất thời đứng ngây ra. Mấy ngày vừa qua hấn ở tại Thiên Âm Tự, tâm trạng hoàn toàn khác hẳn hồi trước, rất là nhẹ nhàng thanh thản, trong thâm tâm hấn vô cùng hoan hỉ, chỉ là hấn là một thân nam tử, chung quy vẫn còn có những chuyện không thể gạt qua một bên được.

Hấn im lặng hồi lâu, cuối cùng từ từ ngẩng đầu lên, hướng về phía Phổ Hoằng thượng nhân vái dài một cái, nói: "Tại hạ biết, đại sư thật lòng đối với ta, muốn điểm hóa sự ngu dốt ngoan cố của ta, nhưng ta vốn là tục thế nam nhân, chìm nổi theo sự đời, trong thế giới trần tục ấy, vẫn còn có vô số mối bận tâm, thành thử chẳng thể bỏ được. Ý tốt của đại sư, thứ cho tại hạ vô pháp không nhận lãnh."

Nói rồi, hấn thở dài một tiếng, toan xoay người bước ra, thì Phổ Hoằng thượng nhân cất lời: "Thí chủ khoan đi."

Quý Lệ hỏi: "Đại sư, còn có chuyện gì nữa sao?"

Phổ Hoảng thượng nhân trên mặt thoáng hiện vẻ suy tư, chậm rãi nói: "Thí chủ tâm như bàn thạch, lão nạp cũng không dám miễn cưỡng, tuy nhiên nếu thí chủ nguyện ý nói vậy, tệ tự cũng có một thỉnh cầu, dám mong thí chủ thành toàn cho."

Quý Lệ hơi cảm thấy ngạc nhiên, nói: "Chuyện gì vậy, phương trượng đại sư cứ nói ra đừng ngại."

Phổ Hoảng thượng nhân nhìn hấn, nói: "Năm đó Phổ Trí sư đệ rơi vào kết cục như vậy, mặc dù là tội nghiệt của bản thân, tội không thể nào dung tha, nhưng căn nguyên của nó, không thể tránh khỏi can hệ đến vật đại hung "Phệ Huyết Châu" này. Ngày nay Phổ Trí sư đệ cũng đã qua đời, nhưng thứ hung vật ấy vẫn còn ở bên mình thí chủ, làm hại tiểu thí chủ!"

Quý Lệ lặng yên giây lát rồi nói: "Ý của đại sư là..."

Phổ Hoảng thượng nhân chấp tay đáp: "Tiểu thí chủ bất tất phải nghi ngờ, lão nạp tinh không có ác ý gì khác. Nhưng Phệ Huyết Châu này bên trong ẩn chứa lệ khí hung liệt, hại người hại mình. Năm đó sau khi Phổ Trí sư đệ qua đời, suốt mười năm lão nạp lao tâm khổ tứ có dư, chưa lúc nào ngừng nghĩ ngợi về điểm này, may nhờ ơn trời, cuối cùng cũng đã nghĩ ra một biện pháp, hoặc giả có thể khắc chế được hung vật lệ khí như Phệ Huyết Châu. Không biết có muốn thử một lần không?"

Quý Lệ biến sắc, Phệ Huyết Châu tuy uy lực vô cùng, nhưng thứ lệ khí ấy trong mười năm nay, không biết đã khiến hấn đau đớn bao nhiêu lần, thậm chí tính cách của hấn, dường như cũng dần dần bị nó cải biến, có lúc hấn cũng từng nghĩ đến tình cảnh của Phổ Trí năm đó, nghĩ đến cục diện vạn nhất bản thân mình cũng bị thứ lệ khí này khống chế, không nén được mồ hôi lạnh đổ ròng ròng. Nhưng việc này tự nhiên không thể cho người ngoài biết, hấn mặc dù lo âu, nhưng cũng không có giải pháp nào tốt cả, không ngờ hôm nay đột nhiên nghe thấy Phổ Hoảng thượng nhân nói ra một câu như vậy, nhất thời đánh trúng chỗ lo lắng nhất trong lòng hấn.

Quý Lệ đắn đo hồi lâu, cuối cùng chậm rãi nói: "Phương trượng đại sư có biện pháp tốt như vậy, không biết xử trí thế nào?"

Phổ Hoảng thượng nhân nét mặt trang trọng, nói: "Biện pháp này kỳ thật rất đơn giản, nói thẳng ra, chỉ là lấy ngã phạt thần thông phạt lực, từ bi vô biên, đem hóa giải tất cả các lệ khí trên thế gian này. Tại hậu sơn của Thiên Âm Tự, có một nơi gọi là "Vô Tự Ngọc Bích", cao hơn bảy trượng, nhẵn như ngọc, truyền rằng năm xưa tổ sư của Thiên Âm Tự ngộ thông phạt lý nơi Vô Tự Ngọc Bích đó, từ đó khai lập ra Thiên Âm Tự chúng ta."

Quý Lệ nhú mày, không hiểu điều này có quan hệ gì với lệ khí của Phệ Huyết Châu, chỉ nghe thấy Phổ Hoằng thượng nhân nói tiếp: "Là vì nơi địa giới đó, chính là nơi phật khí trang nghiêm tốt lành nhất trong dãy Tu Di Sơn này, chỉ cần tiểu thí chủ tĩnh tọa ở đó một thời gian, lão nạp lại suất lĩnh toàn thể tăng nhân kết thành pháp trận "Kim Cương Hoàn" bao quanh bức tường ngọc, như vậy khí lành sẽ đại thịnh, hoặc giả có thể trấn áp được lệ khí của Phệ Huyết Châu đã ngấm sâu vào trong người tiểu thí chủ, cũng không biết chừng."

Quý Lệ rung động toàn thân, đúng là không thể ngờ rằng mục quang của Phổ Hoằng thượng nhân lại độc đáo như vậy, chẳng biết từ khi nào đã nhìn thấu tình cảnh hỗn loạn của khí mạch bên trong người mình. Hắn nghĩ ngợi giây lát, nói dứt khoát: "Ý tốt của đại sư, tại hạ đã biết. Đã như vậy, tại hạ sẽ ngồi dưới Vô Tự Ngọc Bích đó mấy hôm. Nhưng sau đó, tại hạ xin cáo biệt."

Phổ Hoằng thượng nhân chấp tay gập đầu, mỉm cười nói: "Thí chủ yên tâm, tệ tự tuyệt không dám cản trở thí chủ."

Quý Lệ gật gật đầu, xoay mình bước ra bên ngoài. Phổ Hoằng thượng nhân nhìn theo cho tới khi hắn đi khuất, thở dài một tiếng, lẩm nhẩm một mình: "Sư đệ, đệ ở trên trời cao có linh thiêng, phải bảo vệ cho hài tử này..."

oOo

Theo Phổ Hoằng Thượng Nhân nói Vô Tự Ngọc Bích ở hậu sơn của núi Tu Di, Quý Lệ vốn cũng nghĩ sẽ rất dễ dàng tìm thấy, không ngờ hôm đó chuẩn bị xong đầu đầy, theo chân hai sư huynh đệ Pháp Tướng và Pháp Thiện dẫn đường ở phía trước đi về phía hậu sơn, ai ngờ đi đã hơn nửa canh giờ cũng vẫn chẳng thấy bóng dáng đâu cả.

Quý Lệ trong lòng có chút hoài nghi, nhưng cũng không nói ra, nào ngờ Pháp Tướng cẩn thận chu đáo, nhìn thấy nét mặt Quý Lệ có nét hoài nghi, một hai trông ngóng, liền cười nói: "Trương thí chủ, người đang nghĩ Vô Tự Ngọc Bích tại sao lại xa như vậy phải không?"

Quý Lệ bị hắn hỏi vậy, cũng chẳng giấu diếm nữa, đáp: "Dám hỏi sư huynh, Vô Tự Ngọc Bích ấy cuối cùng là ở nơi nào, làm thế nào mà tới được?"

Pháp Tướng vừa đi vừa cười nói: "Cái này nói ra thì dài lắm. Vô Tự Ngọc Bích xuất hiện khi nào, tự nhiên không ai biết rõ, chỉ biết một nghìn năm trước, khi tổ sư sáng lập ra Thiên Âm Tự vẫn còn là một tăng nhân hành hương, vân du tứ phương, có một ngày

không biết tại sao, trong lúc ngộ nhập đỉnh Tu Di Sơn, rồi bị lạc đường, lại cũng không có cách nào thoát được. Không chịu nổi, tổ sư liền chạy loạn lên trong khu rừng này, cũng là phật duyên trời sinh, cuối cùng ngài nhìn thấy một bức tường đá bóng nhoáng như ngọc. Lúc đó, tổ sư đã đói khát không chịu nổi, buồn ngủ rũ ra, liền nằm ngủ bên dưới tấm tường ngọc ấy."

Pháp Tướng nói đến đó, dừng lại giây lát, Quỷ Lệ không nhịn được bèn hỏi: "Này, sau đó thế nào?"

Trên con đường núi trước mặt Pháp Tướng xuất hiện một lối rẽ, Pháp Tướng đi sang hướng bên trái, trong khi dẫn Quỷ Lệ đi xuống đoạn đường dốc, đồng thời miệng kể: "Truyền rằng vị tổ sư đó ngồi dưới Vô Tự Ngọc Bích ba ngày ba đêm, không rõ làm thế nào, cuối cùng từ cơn đói khát không thể chịu nổi ban đầu đã dần dần nhập định, tâm an thần định, tiến nhập vào cảnh giới đại viên mãn trong phật môn chúng ta, ba ngày sau, người cuối cùng đã ngộ được phật pháp dưới Vô Tự Ngọc Bích này. Ngoài ra, thậm chí còn truyền rằng..."

Pháp Tướng quay đầu lại nhìn Quỷ Lệ cười thần bí, nói: "Lại truyền rằng, vị tổ sư ấy cũng chính tại dưới Vô Tự Ngọc Bích đó, cuối cùng đã lãnh ngộ ra được Đại Phạm Bát Nhã chân pháp vô thượng truyền qua các thời đại của Thiên Âm Tự chúng ta, từ đó lập lên vị trí của Thiên Âm Tự trong giới tu đạo thiên hạ."

Quỷ Lệ ngẩn ra một lát, lắc lắc đầu, hơi cảm thấy truyền thuyết về Thiên Âm Tự tổ sư quả thực có đôi chút hoạt kê, nghe ra có rất nhiều điểm không thật. Vốn dĩ hấn đối với biện pháp này của Phổ Hoảng thượng nhân, cũng ngầm có chút kỳ vọng, nhưng bây giờ nghe Pháp Tướng giảng giải cố sự như vậy, trái lại khiến cho hấn có phần tiu nghỉu, không nên được kín đáo thờ dài.

Pháp Tướng rất tinh ý, trông ngay thấy sự biến hóa trên sắc mặt Quỷ Lệ, nhưng mỉm cười dẫn đường, cũng không nói gì cả, về phần hòa thượng to cao Pháp Thiện đi đằng sau bọn họ, dáng vẻ lúc nào cũng im lặng, chẳng hề nói chuyện câu nào.

Ba người bước đi theo sơn lộ gần thêm gần nữa canh giờ nữa, ngoằn ngoèo xuyên qua các đỉnh núi cao, bất giác đã bỏ lại Thiên Âm Tự tận mãi phía sau lưng, chẳng nhìn thấy đâu nữa.

Quỷ Lệ không hề nghĩ rằng dãy núi đằng sau Thiên Âm Tự nào ngờ lại quá rộng lớn hơn tưởng tượng rất nhiều, chỉ thấy núi non trùng điệp, gió núi vi vu, hai bên đường hoặc có kỳ nam chót vót, thiên kỳ bách quái. hoặc có thác nước dựng đứng, từ trên trời cao âm âm đổ xuống giống như chiếc dây lưng bằng ngọc.

Đi trên con đường này, chỉ cảm thấy tâm hồn nhất thời rộng mở, nhìn ngắm cảnh đẹp gần xa xung quanh mình, cảm thấy trong lòng chẳng còn chút phiền muộn nào cả.

Bỗng nhiên nghe thấy Pháp Tướng ở phía đằng trước nói: "Nó ở ngay đằng trước mặt."

Quỷ Lệ giật mình, nhìn về phía trước, nhưng chỉ thấy đằng trước vẫn là đường núi quanh co, một bên đường là rừng cây rậm rạp, phía bên kia thì toàn bụi cây cỏ dại, ngoài ba trượng là một vách đá, ở đâu mà có cái thứ Vô Tự Ngọc Bích cao hơn bảy trượng mà bọn họ từng nói?

"Dám hỏi sư huynh, Vô Tự Ngọc Bích đó ở nơi nào?"

Pháp Tướng mỉm cười, tiến lên phía trước mấy bước, đi đến vách đá đó, quay đầu lại nói: "Chính là nơi này."

Quỷ Lệ đi đến bên cạnh hắn ta, đứng ở bên trên vách đá, đưa mắt nhìn xuống, chỉ thấy bên dưới vách đá ấy tràn đầy vụ khí, cuộn cuộn như ba đào, trào lên thụt xuống không ngừng, có lẽ là một sơn cốc. Đằng xa lơ mơ nhìn thấy bóng núi mờ mờ, nhưng đều ở tận mãi đằng xa.

Quỷ Lệ ngưng thần suy nghĩ, quay đầu nhìn Pháp Tướng hỏi: "Phải chăng là ở trong sơn cốc này?"

Pháp Tướng cười đáp: "Nó ở dưới chân của ta và ngươi."

Quỷ Lệ ngạc nhiên, Pháp Tướng vẫn cười: "Chúng ta xuống thôi!"

Nói rồi, Pháp Tướng tung mình nhảy xuống, Pháp Thiện cũng lập tức bám theo.

Quỷ Lệ đứng trên vách đá, trầm ngâm giây lát, rồi cũng nhảy xuống dưới.

Trong làn vụ khí, Phệ Hồn phát ra ánh sáng màu xanh đen lập lòe, chậm chậm bao lấy bảo vệ Quỷ Lệ, rồi từ từ hạ xuống.

Vụ khí nơi này dường như có đôi chút kỳ quái, đậm đặc mà không phải đậm đặc, nhưng như một đám tơ rối xoắn xít lấy nhau, kè cho gió núi khuấy đảo cũng không hề thấy tan ra nửa phần. Trong khí hạ xuống, Quỷ Lệ chú ý nhìn vách núi phía trước, nhưng chỉ thấy trước mắt toàn là bạch vụ, quả thật chẳng thể trông thấy gì cả.

Hắn trong lòng lấy làm lạ, bèn thúc Phệ Hồn, tiến gần về phía vách núi một chút, chỉ thấy lớp lớp vụ khí giăng giăng như mây, trượt sang hai bên ngay trước mắt hắn, đúng lúc hắn ngưng thần, đột nhiên, hắn nhìn thấy phía trước mặt vọt ra một bóng người.

Quý Lệ giật mình, vội vàng dừng lại, ngưng thần quan sát, sự kinh ngạc ấy không hề nhỏ, chỉ thấy đột ngột đứng trước mặt bản thân là một tên Quý Lệ hình dáng giống hệt mình, nét mặt ngạc nhiên đang nhìn mình.

Ánh mắt người đó thăm thẳm, trên khuôn mặt có nét phong trần, trên tay cũng cầm một thanh Phệ Hồn Ma Bổng. Đúng lúc Quý Lệ đang chấn động, bỗng một tiếng phạm xướng như từ trên trời truyền xuống, giống như một tiếng chuông lớn trầm trầm vang vọng bên tai hắn.

Cùng với tiếng phạm xướng ấy, một thứ sức mạnh trang nghiêm trong giây lát từ nơi chưa biết tên bên dưới chân xông thẳng lên trời cao, như sóng lớn xuyên qua bầu trời, vụ khí xung quanh tức thì bị quét tung đi, khiến cho bóng nhân ảnh ấy tan biến mất không còn nhìn thấy nữa. Nhưng Quý Lệ cảm thấy trong lòng đau đớn, luồng khí băng lạnh trong cơ thể bất ngờ không thôi mà động, giống như nó cực kỳ căm ghét thứ phát khí đó, tự vùng lên kháng cự.

Quý Lệ kinh ngạc, lại cảm thấy bên trong cơ thể ngoại trừ yêu lực của Phệ Huyết Châu bỗng chồn dục động, tự hồ chịu ảnh hưởng bởi phát khí tại nơi này, Đại Phạm Bát Nhã bản thân tu hành cũng không cam chịu lép vế, sôi lên sùng sục, có ý muốn quyết một trận thư hùng cùng với yêu lực của Phệ Huyết Châu.

Chưa bắt đầu, nhưng bên trong cơ thể quả thật đã có sự biến hóa rất to lớn. Địa khí nơi đất này đúng là không thể hình dung ra được. Quý Lệ trong lòng hết sức kinh ngạc, nhất thời quên khuấy mất nhân ảnh quái dị ban nãy trông thấy trong đám vụ khí, chỉ là thôi thúc tu vi của bản thân, bảo hộ tâm mạch, từ từ hạ xuống.

Chẳng bao lâu sau, vụ khí dần mỏng dần, cảnh sắc dưới chân nhanh chóng hiện rõ, đó là một thạch đài nhỏ nhỏ, bóng nhoáng, xung quanh trong phạm vi ba trượng, cây cối thưa thớt, có mấy chục vị tăng nhân của Thiên Âm Tự đang ngồi vây quanh. Xem ra mấy vị tăng nhân này người ngồi gần kẻ ngồi xa, chẳng hề có quy củ tuần tự gì, nhưng trong đó dường như kín đáo hàm chứa lý lẽ bí mật, phát lực mờ mờ lưu chuyển bên trong, đúng là ngấm ngấm tạo nên một trận thế.

Quý Lệ lại nhìn kỹ vài lần, chợt nhận thấy có chút quen thuộc, nghĩ đi nghĩ lại, liền nhớ ra đó là một thể chữ cổ chuyết, hình chân ngôn của Phật môn.

Quý Lệ nhanh chóng hạ xuống mặt đất, đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy hai người Pháp Tướng, Pháp Thiện lúc này đều đã ngồi trong đám tăng nhân, lặng im chấp tay, nhắm mắt, không nhìn đến hắn một lần nào nữa. Dẫn đầu đám tăng nhân chính là Thiên Âm Tự phương tượng Phổ Hoằng thượng nhân. Người ngồi phía bên trái ông ta,

Quý Lệ cũng đã từng gặp qua, đó là Phổ Phương Thần Tăng người từng đại triển thần uy trên Thanh Vân Sơn năm đó.

Còn tăng nhân ngồi phía bên phải Phổ Hoàng thượng nhân, trông rất lạ. Quý Lệ trước đây chưa từng gặp qua. Khuôn mặt ông ta quắc quéo, sắc mặt vàng ủng, giống hệt như sắc mặt người chết, nhưng dáng vẻ già nua còn vượt xa Phổ Hoàng thượng nhân. Chỉ không biết vị này là ai, nhưng có thể ngồi ngang hàng với hai đại thần tăng Phổ Hoàng Phổ Phương, hiển nhiên cũng là một nhân vật lạ lùng trong Thiên Âm Tự.

Quý Lệ cũng chẳng nhiều lời, hướng về Phổ Hoàng thượng nhân cúi đầu hành lễ, Phổ Hoàng thượng nhân chấp tay đáp lễ, mỉm cười nói: "Tiểu thí chủ đã đến rồi."

Quý Lệ gật đầu đáp: "Đúng, nhưng không biết phương trượng đại sư muốn tại hạ làm gì?"

Phổ Hoàng thượng nhân chỉ ra chỗ bình đài nói: "Không gì khác, tiểu thí chủ chỉ cần an tọa trên bình đài đó, điều khí tĩnh tâm, ngồi đó vài ngày là được."

Quý Lệ gật gù đầu, quay đầu nhìn thạch đài đó một cái, lập tức lại ngẩng đầu lên nhìn bốn xung quanh, chỉ thấy trên đầu vụ khí đậm đặc bao phủ khắp nơi, nơi nào mà có cái thứ Vô Tự Ngọc Bích trong truyền thuyết? Không nén được hỏi: "Xin hỏi phương trượng đại sư, Vô Tự Ngọc Bích ở đâu vậy?"

Phổ Hoàng thượng nhân mỉm cười đáp: "Lát nữa tiểu thí chủ sẽ nhìn thấy."

Quý Lệ ngạc nhiên, gật gù đầu, xoay mình đi lên toan ngồi lên thạch đài đó, bỗng nhiên trên trời loáng thoáng có một âm thanh chói tai, là tiếng gió, là tiếng thú gầm rống, xuyên vân thấu vụ truyền tới, ngay sau đó một quầng sáng chói mắt xé toang mây mù dày đặc, rơi xuống, chiếu đúng lên người Quý Lệ.

Quý Lệ lùi lại một bước, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trong sơn cốc kỳ thanh vang lừng, tựa như sấm dậy, nơi biển mây mù dày đặc ấy chớp nổi ba đào, từ thế vốn dĩ khe khẽ dập dềnh chuyển thành những con sóng lớn, bốn bề sóng nổi lên, tức thì chỗ hở xuất hiện mỗi lúc một nhiều, mây mù dày đặc cũng mỗi lúc một mỏng, làm lộ ra một đạo lại một đạo, một chùm lại một chùm hào quang.

Đối diện với hiện tượng kỳ dị của trời đất này, Quý Lệ chú ý rất lâu, chỉ thấy mây mù dày đặc cuối cùng đã tan hết, hào quang rót xuống, giây lát trời đất tràn ngập ánh sáng chói mắt, khiến cho tất cả mọi người có mặt đều không thể mở mắt nhìn. Qua một lát sau, mới từ từ hòa hoãn trở lại.

Khi Quý Lệ mở mắt trở lại, toàn thân rung động, đột ngột nhìn thấy tấm Vô Tự Ngọc Bích trong truyền thuyết ấy.

Trước mặt hắn, đằng sau cái thạch đài nhỏ nhỏ đó, bên dưới vách đá, một tấm tuyệt bích như gương, thẳng đứng, cao hơn bảy trượng, rộng hơn bốn trượng, chất đá trông như ngọc nhưng không phải là ngọc, vô cùng sáng loáng, phản chiếu mỹ cảnh của trời đất, các dãy núi gần xa tất cả đều trong ngọc bích này. Và Quỷ Lệ cùng chúng tăng nhân Thiên Âm Tự đứng chỉ như những con kiến nhỏ bé bên dưới tuyệt bích này.

So với thiên địa tạo hóa, con người là hoàn toàn bé nhỏ!

Quỷ Lệ im lặng, lúc lâu sau thở dài một tiếng, chẳng nói câu nào, đi đến bên trên bình đài đó khoanh chân ngồi xuống, cũng không nhìn đến mọi người xung quanh nữa, hít một hơi dài, rồi lập tức nhắm mắt, ngồi yên như vậy không hề động đậy.

Phổ Hoằng thượng nhân ngắm nhìn Quỷ Lệ hồi lâu, rồi quay đầu lại nhìn đám tăng nhân phía sau lưng mình, gật gật đầu.

Mấy chục tăng nhân Thiên Âm Tự, bao gồm cả Phổ Hoằng thượng nhân, Phổ Phương Thần Tăng, và lão tăng thần bí ngồi bên cạnh Phổ Hoằng thượng nhân, cộng thêm bọn Pháp Tướng, Pháp Thiện, đều nhất tề chấp tay niệm phật.

Hàng chục đạo kim quang mờ mờ, từ từ bùng lên, tiếng tụng kinh lâm râm, như từ từ trên trời truyền xuống.

Đột nhiên, kim quang đại thịnh, chỉ thấy bên trong pháp trận kỳ dị chúng tăng nhân đang ngồi, ánh sáng vàng lưu chuyển, phật khí trang nghiêm, kim quang do chúng tăng nhân phát ra mỗi lúc một rực rỡ chói mắt, giây lát sau, chỉ nghe thấy một âm thanh to lớn vang lên chấn động màng nhĩ, một chữ "Phật" màu vàng rực rỡ huy hoàng xuất hiện phía bên trên trận pháp, rồi từ từ bay lên cao.

Tiếng tụng kinh mỗi lúc một lớn, trời đất trang nghiêm. chỉ thấy chữ Phật màu vàng ấy càng lúc càng bay lên cao, từ từ chạm đến trời cao, rồi dừng lại. Dưới ánh mặt trời chói lọi, nó càng tỏa sáng rực rỡ không thể nhìn thẳng vào được.

Dường như bị phật gia chân ngôn kích phát, trên mảng tuyệt bích ấy, trên ngọc bích vốn dĩ sáng loáng ấy dần dần xuất hiện hình ảnh phản chiếu của chữ Phật. Nhưng không giống như các mặt gương tầm thường khác, từ một điểm nhỏ từ từ biến thành to, rồi dần dần phát ra kim quang, chầm chậm hiện ra hình một chữ "Phật", và trong khi hình ảnh trên Vô Tự Ngọc Bích lớn dần lên, thì phật gia chân ngôn trên bầu trời lại hình như có mờ đi đôi chút.

Thoáng chốc, chữ Phật trên Vô Tự Ngọc Bích đã gần như to lớn chữ Phật gốc trên bầu trời, chỉ thấy lúc này toàn bộ Vô Tự Ngọc Bích kim quang rực rỡ, ngùn ngụt tỏa sáng

theo từng hồi tụng kinh. Đột nhiên, một luồng Phật quang màu vàng nhạt phóng ra từ bức tường ngọc, từ từ chiếu xuống, bao trùm lấy thân thể Quỷ Lệ đang ngồi an tọa.

Quỷ Lệ thân hình chấn động, vẻ mặt loáng thoáng lộ vẻ đau đớn, nhưng chẳng hề mờ mắt, cứ thế nhẫn nại chịu đựng. Ngay sau đó, nét thống khổ trên khuôn mặt biến mất, hắn tiếp tục an tọa bất động.

Phật quang mờ mờ phát ra từ Vô Tự Ngọc Bích, chẳng hề có chút biến hóa gì, chỉ thấy ánh sáng chậm chậm chớp sáng, tỏa ra một vẻ trang nghiêm không diễn tả bằng lời.

Tăng nhân Thiên Âm Tự ngồi xung quanh nét mặt cũng đều không thay đổi, khe khẽ niệm Phật, ánh sáng trên trận pháp của bọn họ cũng từ từ lưu chuyển, duy trì chân ngôn Phật gia phía trên trời đó.

Thời gian lưu chuyển, cứ lặng lẽ như vậy mà trôi qua.

Ba ngày sau, chân ngôn chữ "Phật" trên Vô Tự Ngọc Bích vẫn chẳng hề có xu thế yếu đi, trái lại Phật quang mờ mờ do nó phát ra, cũng vẫn bao trùm lấy thân mình Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ vẻ mặt lặng lẽ, dường như ba ngày này đối với hắn mà nói, hoàn toàn chẳng có gì cải biến, vẫn hết như ba ngày trước đó, trái lại xung quanh Phổ Hoàng thượng nhân, đám tăng nhân Thiên Âm Tự đang duy trì pháp trận mặc dù không có gì biến hóa, nhưng trên mặt ai nấy đều lộ vẻ mệt mỏi.

Phổ Hoàng thượng nhân từ trạng thái nhập định từ từ mở mắt, nhìn về phía Quỷ Lệ vẫn đáng lặng lẽ an tọa, một lúc lâu sau khẽ khẽ than thở: "Si nhân, si nhân, cuối cùng vẫn chẳng chịu từ bỏ sao?"

Nói xong, ông ta khẽ lắc đầu, thở dài mãi không thôi.

Phổ Phương thần tăng ngồi bên trái ông ta lạnh lùng nói: "Chúng ta vất vả như thế này, bố trí Phật môn hàng ma đại trận, chỉ là muốn vì hắn mà hàng giải lệ khí của Phệ Huyết Châu, một điều quan trọng hơn nữa là muốn hóa giải tâm ma của hắn. Nhưng lòng hắn đóng chặt, tâm ma khó mà đi khỏi, thậm chí hóa giải được lệ khí của Phệ Huyết Châu, biết đâu được ngày khác có lại thành ma hay không? Việc chúng ta làm hôm nay, chỉ sợ trái lại là trợ trụ vi ngược mất thôi!"

Phổ Hoàng thượng nhân nhíu mày, nét mặt sầm xuống, nói: "Sư đệ, thiếu niên này và Thiên Âm Tự ta có quan hệ rất là sâu sắc, vô luận thế nào chúng ta cũng không thể dễ dàng từ bỏ, người tại sao lại nói vậy?"

Phổ Phương sắc mặt biến đổi, chấp tay nói: "Sư huynh giáo huấn rất phải. Ta hoàn toàn không có thành kiến đối với thiếu niên này, thật ra nghĩ đến năm đó... năm đó tình

cảnh sư huynh đệ chúng ta sinh ly tử biệt, trong lòng bi thương, thật không muốn lại thấy hấn cũng bức trên tà lộ. Tiểu đệ lỗi lầm, xin sư huynh trách phạt."

Phổ Hoảng thượng nhân vẻ mặt hòa hoãn trở lại, nói: "Ta lẽ nào lẽ nào không có tâm tư đó, nếu không thì cũng chẳng lập ra hàng ma đại trận này, ý muốn dùng năng lực to lớn của phật gia chân pháp, độ hóa cho hấn. Nhưng ngay cả dưới Vô Tự Ngọc Bích này, hấn dường như cũng..."

Ông ta nói xong, đột nhiên trong sơn cốc vốn dĩ tịch mịch và trang nghiêm từ trên không trung phát ra một âm thanh vang dội, toàn bộ Vô Tự Ngọc Bích bất giác hơi hơi rung lên, tức thì chữ Phật trên trời cao và trên mặt Vô Tự Ngọc Bích rung rung muốn đổ.

Đám Phổ Hoảng thượng nhân, chúng tăng nhân Thiên Âm Tự kinh ngạc thất sắc, nhất thời hải hùng, vội vàng thôi trì chân pháp, không ngờ trên mặt Quỷ Lệ đột ngột xuất hiện vẻ thống khổ, Phệ Hồn đã bị Phật pháp áp chế suốt ba ngày nay bất ngờ sáng bừng lên, một làn hắc khí trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ khuôn mặt hấn.

Phổ Hoảng thượng nhân chưa từng nghĩ rằng yêu lực của Phệ Huyết Châu ngoan cường như vậy, sau ba ngày ba đêm sân phục, không ngờ còn có dư lực phản kháng, đang định một lần nữa hô hoán chúng nhân duy trì pháp trận, thì Quỷ Lệ cũng đã không chịu đựng được nữa, phát ra một tiếng hú dài, bay vọt lên không.

Chân ngôn chữ Phật trên không trung vỡ tan ra, Quỷ Lệ tại chân ngôn không trung ngửa mặt lên trời hú dài, tình trạng giống như bị điên, đồng thời quay đầu nhìn về phía Vô Tự Ngọc Bích, chỉ thấy nơi Vô Tự Ngọc Bích ấy có rất nhiều đạo dị mang đỏ sẫm, ánh vàng ánh đỏ, tranh đấu liên tục không ngừng.

Vào lúc các tia sáng ấy chớp lên loạn xạ, dị tượng phân tinh, trên trời chợp vang lên một tiếng sét kinh hồn, bầu trời tối sầm cả lại.

Bốn phương mây gió cuộn cuộn ập tới, bên trên Vô Tự Ngọc Bích sáng loáng, từ trên xuống dưới, từng điểm từng điểm như khắc thật sâu, hiện ra một hàng đại tự, bên cạnh đó, liền có vô số chữ màu vàng kỳ quặc khó hiểu, như sôi lên nháy nhót trong ánh sáng màu vàng và màu hồng đang lập lòe trên Ngọc Bích, khiến người ta hoa mắt chóng mặt. Nhưng hàng đại tự ấy thì nhìn thấy rất rõ, chính là:

"Thiên Địa Bất Nhân, Dĩ Vạn Vật Vi Sô Cầu."

- o O o -